I чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 216. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 22-го ЛИСТОПАДА 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 22, 1972 No. 216. VOL. LXXIX.

Студенти Сіті Коледжу в Ню Йорку вислухали лекції про українців

Професори, доповідач та частина студентів під час гостинної лекції в Сіті Коледжі в Ню Йорку. Посередині в першому ряді сидять (зліва): проф. д-р Петро Гой, запрошений лектор Иосип Лисогір та проф. Василь Лучків

Ню Йорк. — Загальні інформації про Україну та український нарід та основніший розгляд історії поселення, розвитку і теперішнього стану українців в Америці і їх вкладу в розвиток цієї країни були предметом майже одногодинної лекції, що її мав для студентів Сіті Коледжу в Ню Йорку головний предсідник Українського Народного Союзу Иосип Лисогір в понеділок, 20-го листопада. Лекція відбулася в рямках окремого курсу про слов'янсько - американську спадщину, що його започаткував в цьому Коледжі професор цього Коледжу д-р Петро Гой. Він і представив доповідача та опісля закрив лекцію. Лекцією п. Лисогора започатковано серію викладів запрошених на доповідачів видатних представників слов'янських етнічних груп. Крім студентів, на лекції були приявні також гості, між ними проф. Василь Лучків, керівник бібліотеки Ню-Йоркського Стейтового Університету в Сафферн, який також веде на тому університеті курс української мови.

У Ст. Кетринс відбулися ювілейні святкування 427-го Відділу УНС

Ст. Кетринс, Канада. — Минулої суботи, 18-го листопада, тут в домі УНО відбулися ювілейні святкування з нагоди 30-ліття місцевого 427-го Відділу Українського Народного Союзу з участю 300 осіб. Святкування започаткував коротким словом предсідник Відділу-ювілята П. Піжицький, вступне слово сказав господар ювілейного бенкету П. Дяків, який після молитви, що її провів о. М. Влаженко, проголосив тост на честь Королеви. Після короткого слова о. М. Блаженка, святочну промову мав приявний на цьому святі головний предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір, який також вручив почесну відзнаку піонерові співосновникові Відділу П. Цибуляковi, вшановуючи рівночасно інших піонерів. Привітання виголосили головний радний та обласний організатор Василь Дідюк і один з найбільш заслужених піонерів УНСоюзу в Канаді, колишній головний контролер Володимир Гірняк. Заступник головного предсідника на Канаду та голова Представництва УНС в Канаді сенатор Павло Юзик уже не міг взяти участи у святкуваннях, бо кілька днів раніше виїхав в урядовій місії до Европи, щоб репрезентувати Канаду на нарадах парламентаристів НАТО. У мистецькій програмі виступили місцевий хор пластунів під орудою Олі Ткачук та танцювальний ансамбль „Дунай" під проводом Ореста Самця Після вручення почесних відзначень і нагород, ювілейні святкування закінчено молитвою, яку провів о. декан М. Комар та співом „Ще не вмерла".

УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ

На встановлення трьох катедр потрібно	$1,800,000.00
Останньо вплинуло	$ 11,615.00
Досі разом вплинуло	$1,393,085.00
ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ ПОТРІБНО ЩЕ	$ 406,915.00

В останньому пожертви надіслали:

По $ 1,000.00 Іван Галавай, Ню Йорк, Віра Станґль (в пам'ять сл. п. Осипа Стеткевича), Флемінгтон, УРСоюз, Скрентон. й інж. Ілля Шурша, Філядельфія По $500: Ольга і Мирон Гнатико, Кліфтон, Марія й Микола Дависиба, Бостон і Еміль Скремета, Бронкс. По $300.-00: Іван Давидюк, Гагестаун, Меріленд, Уляна і Володимир Дячук, Рутерфорд. По $ 250.00: д-р Мирослава і д-р Іван Іванців, Ельмвуд Парк, Ілл. та Окр. Комітет УНСоюзу в Чикаго. Мирослав і Оксана Куцик, Гюстон пожертвували 225.00 дол. По $ 200.00: д-р Богдан Бородайко, Ню Йорк, Іван Гольда. Лінден та Володимир Комарянський, Монтреаль, Канада, Таня Давігнон, Брайтон, Евстахій Держко, Едісон жертвували по $150. По $100.00 зложили: Вол. Батринчук, Вава Бачинська, Стефан Біловус, Дмитро Бобеляк, Квітслава Уляна Бушнель, Василь Василів, Богдан Глушевський, В. Єднак, Юлія Єднак, Оксана і Тарас Закидальські, проф. Володимир Т. Жила, Євген Івашків, Євген Команишин, Остап Котик, Марія Купчинська, Іван Луцик, Мирон Луцишин, Людвик Мигаль, Анна і Стефан Михайлишин, Григорій Олійник, Танасій Опарик, Відділ Організації Оборони Лемківщини в Елізабет, Н. Дж., Ада і Зенон Осінчуки, Іван Пециляк, Іван Полянський, д-р Павло Пундій, Михайло Рапач (старший), Михайло Сарахман, Нортридж, Каліфорнія, Михайло Сосяк, 17-ий Відділ Союзу Українок Америки в Маямі, Ірена і Олександер Тимошенки, Сестрицтво Української Католицької Парохії св. Івана в Фол Рівер, Іван Чиж, проф. Іван Р. Чортик, Михайло Швала, Іван Шак, Марта Шиприкевич, Спиридон Щесюк.

Пожертви на Центр Українських Студій в Гарварді можна відтягати від оподаткування.

Чеки виставляти на Ukrainian Studies Fund та пересилати на адресу: Harvard University, Room 208, 1737 Cambridge Street, Cambridge, Mass. 02138.

В Україні відбулося 12 політичних процесів, 6 у Києві, 5 у Львові й 1 у Луцьку

Москва. — Згідно з інформаціями, поданими в найновішому, уже 27-ому випуску захалявної „Хроніки поточних подій", в Україні відбулися останніми місяцями, починаючи з червня 1972 року, дванадцять судових процесів, в тому числі шість у Києві, п'ять у Львові й один у Луцьку. Цей останній випуск „Хроніки поточних подій" присвячений здебільшого судовим процесам і репресіям режиму в Україні і боротьбі режиму із „постійними виявами українського націоналізму". Окремі ширші інформації подані в цьому випуску про засудження Олександра Сергієнка в Києві на 7 років ув'язнення за його заяву про право самовизначення для України і Дмитра Шумука, який був засуджений на десять років ув'язнення за те, що в нього знайдено, крім його писань, також книжки Мілована Джиласа „Нова кляса" і „Розмови зі Сталіним". Повідомлення про появу 27-го випуску „Хроніки поточних подій" і вміщені в ньому репресії режиму про ситуацію в Україні передала на захід пресова агенція United Press International (UPI).

Куба судитиме трьох повітряних піратів-негрів

Вашингтон. — Речник державного секретаря Чарлз В. Брей поінформував, що кубинський уряд передасть судові трьох американських повітряних піратів, які 12 листопада захопили американський літак і з окупом на суму двох мільйонів долярів надіялися дістати право азилю на Кубі. Одночасно кубинський уряд погодився розпочати переговори з ЗСА щодо договору про поборювання повітряного піратства, прийнявши пропозицію американського державного секретаря. В ноті кубинського уряду, переданій за посередництвом швайцарської амбасади, стверджується, що кубинський суд судитиме повітряних піратів за проступки, поповнені в тому часі, коли американський літак находився вже на кубинській території. Йдеться тут про нелегальний в'їзд на територію Куби, про погрози пілотам, а також про погрозу знищити літак, коли кубинські власті відмовилися забезпечити літак пальним. Гроші, що їх кубинський уряд сконфіскував у піратів, здепоновано у суді. Піратам загрожує кара довголітнього ув'язнення. Американський уряд формально домагався видачі піратів, зазначуючи, однак, що ЗСА акцептують готовість кубинського уряду передати піратів судові на Кубі. Американські урядові чинники висловлюють певність, що рішення кубинського уряду судити повітряних піратів буде мати позитивний ефект, бо відбиратиме охоту користуватися повітряним піратством як нагоди до скорого збагачення і безпеки в чужій країні.

Хуан Перон перебрав керівництво пероністського руху

Буенос Айрес. — За інформаціями з Аргентини, Хуан Перон, який повернувся туди щойно 17 листопада після 17 років екзилю, відразу законтизувався політично, перебираючи у свої руки керівництво пероністським рухом і встановлюючи безпосередній контакт з іншими арґентинськими політичними партіями. 20 листопада в Буенос Айресі відбулася зустріч Перона з представниками партій, робітничих профспілок та бизнесового світу, на якій були обговорювані поточні політичні проблеми Арґентини. Центральною проблемою в нарадах була справа виборів, які мали б відбутися в березні 1973 року. Присутні на нараді зробили спробу накреслити плятформу у підтримку для сучасного режиму у його заходах перевести таді вибори. На нараді учасники, включаючи самого Перона, дали вияв своєму неприязному ставленню до ЗСА і саме це негативне наставлення є чи не одинокою ланкою, яка єднає сьогодні арґентинські політичні партії, від пероністів починаючи і на комуністах кінчаючи. До речі, політична партійна коаліція, яку правдоподібно таки очолить Перон, включає всі політичні арґентинські групи. В самому Буенос Айресі продовжуються маніфестації в честь Перона, у висліді яких дійшло до зударів з поліцією. В одному з таких зударів згинули два демонстранти.

Помер св. п. о. Євген Мацелюх, душпастир, письменник і журналіст

Св. п. о. сов. Євген Мацелюх

Ню Йорк. — У вівторок 21 листопада ц. р. помер тут у шпиталі після довгої недуги на 79-му році життя св. п. о. совітник Євген Мацелюх, колишній парох Стетен Айленд, Н.И. Народжений 1873 в Бірках Великих на Тернопільщині, Покійний був у 1918 р. редактором газети „Українські Вісті" в Тернополі й учасником Визвольних Змагань. Після закінчення богословських студій був висвячений Св. п. Митрополитом Андреєм Шептицьким 7 квітня 1920 р. і потім душпастирював в Зарубинцях, Худоборцях — де побудував церкву св. Івана Богослова, Голгочах і в Козові. Покинувши рідні землі, був душпастирем і духовним провідником у таборах переселенців в Австрії і Німеччині. Після переїзду до ЗСА був парохом у Філядельфії, Ріверґед, Л. Ай., Рум, Н. И., Спрінг Веллі, Н. И., а в останніх роках у Стетен Айленд, Н. И., де побудував церкву св. Трійці. Був організатором і першим головою української кредитівки „Самопоміч" у Філядельфії та головою редакційної колеґії тижневика „Шлях" в 1948 р. Був автором багатьох книжок проповідей і поезій. За свої душпастирські заслуги був нагороджений крилошанськими відзнаками сл. п. Митрополитом Андреєм Шептицьким. Осиротив дружину Софію з Юрчинських, чотири доньки, зятів, внуків, брата і близьку й дальшу родину в Америці і в Україні. Заупокійна панахида буде відправлена в середу 22 листопада ц. р. о год. 7.30 веч. у похоронному заведенні П. Ярема в Ню Йорку.

Кіссінджер розпочав у Парижі нові наради з комуністами про В'єтнам

Париж. — Асистент президента Ніксона для справ крайової безпеки Генрі Кіссінджер розпочав в минулий понеділок 20 листопада нові переговори з своїм давнім комуністичним контрпартнером, членом Політбюра компартії Північного В'єтнаму Ле Дуком То про воєнне перемир'я і замирення. У товаристві Кіссінджера були його заступник генерал Александер Гейґ та кол. амбасадор у Ляосі, тепер заступник асистента державного секретаря для азійських справ Вілліям Сулліван. У товаристві То були голова делеґації Північного В'єтнаму на Паризькій конференції про В'єтнам Хуан Туі і заступник міністра закордонних справ у Ганої Нгуєн Ко Тач. Негайно після закінчення того першого засідання в минулий понеділок Кіссінджер докладно інформував про нього амбасадора Південного В'єтнаму Фама Данг Ляма. Що це було не одно засідання, а започаткування серії їх, доказує повідомлення, що продовжування нарад відбудеться 21 листопада. Не відомо чи і на які зміни в тексті договору, що його виготовили були 18-го жовтня ц. р. Кіссінджер і Ле Дук То, погодиться тепер названий представник Північного В'єтнаму. Загально припускають, що все ж дійде до нового компромісу. Тим часом президент Південного В'єтнаму Нгуєн Ван Тіє дістав підтримку від тамошнього сенату, який більшістю 36 голосів проти 8-ох прийняв резолюцію, яка вимагає відкликання з Південного В'єтнаму всіх військ Північного В'єтнаму. Хоча дуже сумнівно, чи в теперішніх переговорах у Парижі Північний В'єтнам погодиться на це, проте припускають, що ця проблема буде також поладнана компромісово і що остаточно південно-в'єтнамський президент, під деяким натиском збоку Америки, погодиться на договорення Кіссінджера з комуністами. Кіссінджер заявив, що стоїть у щоденному телефонічному контакті з президентом Ніксоном. Преса не дістала ніякої вістки про хід і вислід того понеділкового засідання.

Канцлер Брандт заповідає свої наради з президентом Ніксоном

Бонн. — Канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт заявив на пресовій конференції, що він матиме внедовзі наради з президентом Ніксоном, який вчасною весною найближчого року вірогідно відвідає Західню Европу, та з британським прем'єром Едвардом Гітом, який прибуде з відвідинами до Західньої Німеччини. Брандт висловив переконання, що ті наради скріплять союз Західньої Німеччини з двома найбільшими західніми великодержавами. Водночас канцлер Брандт, який в минулонедільних парламентарних виборах осягнув світлу перемогу, заповів, що він поїде до Східнього Берліну підписати договір про нормалізацію відносин між Західньою і Східньою Німеччиною і що це станеться ще перед Різдвом. Канцлер В. Брандт і його міністер закордонних справ Вальтер Шель із союзної із Соціял - демократичною партією партії Вільних демократів, розпочали наради про зміни в уряді. Віллі Брандт отримав від голів держав і урядів з усього світу ґратуляції з приводу його світлої парляментарної перемоги, в яких уперше німецька Соціял-демократична партія здобула більше мандатів, ані ж консервативна Християнсько - демократична Унія. Голова Християнсько-демократичної Унії Райнер Барзель, який програв вибори, зголосив свою димісію. Найближчі дні-тижні рішать про дальший провід тієї великої партії, яка завелася в своїх надіях, що відбере від соціялістів керму в державі.

Королева Єлисавета II відзначає 25-тиріччя свого подружжя

Лондон. — Британійська королева Єлисавета II відзначала в понеділок 20 листопада 25-тиріччя свого подружжя з князем Филипом Единбурзьким. Уся британійська преса помістила з цієї нагоди надзвичайно прихильні для королеви статті й бажання щастя. Закордонні кореспонденти у своїх коментарях стверджують, що ці роковини подружжя королеви поглибили в усіх колах британійського суспільства традиційну вірність супроти системи монархії та особисту пошану й симпатію до Єлисавети II. У Вестмінстерському соборі, в якому 25 років тому відбулося вінчання Єлисавети, відбулася урочиста Богослужба з приявністю всіх членів королівської родини. Після того бенкет у честь королеви і її родини відбувся у Ґілдголі, де господарем був лорд-мейор Лондону.

Похорон сл. п. Василя Гайдарівського відбувся в суботу у Бавнд Бруку

Савт Бавнд Брук, Н.Дж. — В суботу 18 листопада ц.р. тут на Українському Православному Цвинтарі відбувся о год. 12-ій вполудне похорон померлого у Філядельфії дня 13 листопада ц.р. відомого українського емігрантського письменника, автора багатьох повістей й оповідань з життя українського Донбасу, колишнього члена літературного об'єднання „Забой" і востаннє члена правління Об'єднання Українських Письменників в еміграції „Слово" сл. п. Василя Гайдарівського. В похороні взяв участь гурт друзів Покійного, як також представники Правління „Слова". Попереднього дня, у п'ятницю 17 листопада панахиду за спокій душі Покійного відправив у похоронному заведенні Мурянки у Філядельфії земляк і приятель Покійного Впр. о. Михайло Борсенко. Співав мішаний хор. Замість квітів на могилу сл. п. Василя Гайдарівського присутні на похороні склали пожертви для потребуючих письменників.

ПОМЕР ХІРУРГ СЛ. П. Д-Р ВСЕВОЛОД ГЕРАСИМОВИЧ

Ню Йорк. — В неділю 19 листопада ц.р. помер несподівано відомий український лікар ортопед-хірург д-р Всеволод Герасимович, проживши 48 літ. Панахида буде відправлена в середу 22 листопада 1972 року о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Universal Funeral Chapel при 52-ій вулиці і Лексінгтон Евню у Мангеттені. Похорон відбудеться в п'ятницю 24 листопада після Служби Божої, що буде відправлена о год. 11-ій в українській католицькій церкві св. Покрова Божої Матері при 97-08 — 87-а вул. в Озон Парк, Квінс, Н.Й.

40 ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА МИТРОФОРНОГО ПРОТ. О. ОМЕЛЯНА МИЦИКА

Митрофорний протоієрей о. Омелян Мицик

Українська православна парафія Успіння Пресвятої Богородиці в Честері Па, відзначатиме в неділю 26 листопада ц. р. 40-літній ювілей священства і відданої праці для Церкви і народу митрофорного протоієрея о. Омеляна Мицика.

Ювілейні святкування почнуться о год. 10-ій ранку Архиєрейською св. Літургією в місцевій церкві при 2412 — 3 вулиці, яку відслужить Митрополит УПЦеркви в ЗСА Високопреосвященніший Владика Мстислав в асисті духовних отців Філядельфійського деканату і гостей. Відтак відбудеться бенкет в честь Ювілята з відповідною програмою в залі УНДому при 4-ій і Ворд вулиці в Честері.

Отець Омелян Мицик, син Івана і Параскеві Заревич, народився 1 лютого 1907 р. у Синевідську Вижнім біля Стрия. Народну освіту покінчив в родинному селі, а середню в Стрию і Львові. Уроджений Підкарпаття — молодий студент в Стрию і Львові бере активну участь в студентських організаціях, яких головною метою була Соборність Української Держави. За таку діяльність попадає в неласку польської поліції, яка почала його переслідувати, а головно під час пацифікації. В 1930 р. одружується з Марією Турків, а в 1931 р., щоб позбутись політичних переслідувань, переїжджає до Клівленду, в Америці.

В Клівленді Ювілят зустрічається з покійним Митрополитом УПЦеркви Іоанном, і за його пропозицією переїжджає до резиденції Митрополита в Філядельфії, де під його рукою переходить тео-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Детройті відкривається Українське Інформаційне Бюро

Детройт (Фр.) — В п'ятницю, 10 листопада, відбулася тут нарада в справі відкриття в Детройті Українського Інформаційного Бюра і поширення референтури зовнішніх зв'язків Метрополітального Відділу УККА. В результаті наради рішено: (1) відкрити в Детройті Українське Інформаційне Бюро, яке очолюватимуть д-р Денис Квітковський і д-р Володимир Боровський; (2) поширити референтуру зовнішніх зв'язків, головою якої вибрано молодого адвоката д-ра В. Боровського, секретарем М. Віхорка.

По вислуханні звітів дебатовано над справою, зв'язаною з репрезентацією української метрополії Детройту в американському науковому і політичному світі. При Стейтовому Вейнському Університеті існує Комітет, який займається студіями над походженням і культурним надбанням етнічних груп. В склад цього Комітету від українців входять пані — А. Вокер (секретарка) і Е. Запорожець та панове — дир. П. Стасів, С. Віхар, М. Віхорек і Д. Строїч. Тому, що голова цього Комітету резигнує зі свого становища, на його місце рішено запропонувати відповідного кандидата українця.

Заходами проф. Сімонса відкрито при Детройтському Університеті Департамент Студій Східної Европи. Зв'язок з цим департаментом вдержує д-р Б. Лончина і як дорадник в справах бібліотеки д-р В. Витвицький.

В Інтернаціональному Інституті українську групу репрезентують: Іван Корній (член Ради), пані И. Кульчицька (член Управи) і мґр М. Квітковська.

Зв'язок з місцевими пресовими органами, радіовими і телевізійними станціями вдержують пані: А. Вокер, Ореста Каралаш, Л. Сакс, Н. Віхар, М. Віхорек і С. Гулик.

Зв'язок з Републіканською партією вдержує пані Е. Запорожець (секретар Комітету Етнічних Груп в Мишиґені), а з Демократичною партією студент права Я. Березовський.

Комітет Оборони Переслідуваних в Україні очолює д-р В. Витвицький, а Комітет Українського Літнього Фестивалю пані Е. Запорожець.

Рішено підшукати певну кількість людей доброї волі, завданням яких буде спростовувати в американській пресі невірні вісті про українців, обороняти їх добре ім'я і відповідно реагувати на позитивні статті на тему українців. Відповідальний за цю ділянку праці буде д-р В. Витвицький.

Рішено також нав'язати тісніший контакт з місцевими етнічними групами і полагодження цієї справи доручено мґр М. Квітковській.

Чергову нараду референтури зовнішніх зв'язків визначено на 15 грудня ц.р. і на ній буде обговорювана ширша програма праці.

Нарадою проводив голова Метрополітального Відділу УККА інж. Б. Петріна і його заступник інж. В. Колодчин.

Ст. пл. Андрій Ластовецький обраний на станичного найбільшої Пластової Станиці в ЗСА

Ню Йорк. — В неділю 19 листопада тут у Пластовому Домі відбулися 24-ті з черги Загальні Збори Пластової Станиці. Друкований звіт з праці, прикрашений світлинами пластової молоді Ню Йорку, дає образ широкої і незвичайно живої праці цієї найбільшої пластової одиниці в ЗСА, що нараховує сьогодні 576 членів. Найкращим покажчиком дії цієї Станиці є подана у звіті хроніка подій, в яких члени Станиці брали участь та яка начисляє за останній рік 103 рубрики. Про зміст цієї великої діяльности звітували поодинокі діловоди на письмі, а уступаючий станичний пл. сен. Роман Рогожа доповнив своє звітування усними завагами на початку Загальних Зборів. Він особисто відзначив повну посвяти працю усіх виховників та членів Станичної Старшини, яких в'язала журба за духове і фізичне здоров'я пластової молоді, що живе у нашій великій, але небезпечній метрополії. Він зокрема підкреслив незвичайно щиру й дружню співпрацю членів проводу Пластової Станиці, що причинилося в значній мірі до успішного виконання численних завдань останнього року, зв'язаних із 60-річчям Пласту та десятками загально-українських акцій та святкувань, в яких пластуни

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перемога Брандта

У парляментарних виборах у Німецькій Федеративній Республіці, які відбулися в неділю 19 ц. м., Соціял - Демократична партія канцлера Віллі Брандта здобула більшу перемогу, бо осягнула 230 мандатів проти 224 мандатів опозиції, а разом із зблькованою з Вільно - Демократичною партією розпоряджатиме в 496-членному парляменті великою більшістю 272-ох послів. Опозиційна консервативна Християнсько - Демократична партія і її лідер Райнер Барзель критикували уряд Віллі Брандта за зріст дорожнечі й інфляцію та за ніби надто велику поступливість Совєтському Союзові, Польщі і Східній Німеччині у договорах про „нормалізацію" відносин з ними. Зокрема й особливо критиковано Брандта за фактичне визнання поділу Німеччини на дві держави, що в очах деяких німців межує з національною зрадою.

Але більшість німців повірила Брандові, що інфляція із зростом цін не поменшила добробуту громадян і що „нова східня політика" Брандта корисна, а не шкідлива цілому німецькому народові. Брандт, мовляв, не зрадив народу, бо виміг на своїх комуністичних противниках, що вони визнали єдність цілої німецької нації. Більшість німців відхилилась від принципового неґативізму у відношенні до Москви і його сателітів, поставивши вище від неї здобуті практичні полегші у ділянці людських відносин: облегшеної комунікації людей, кращих культурних зв'язків, більшої торгівлі. Примирливіша супроти СССР і його сателітів політика Брандта дістала неначе міжнародну санкцію, коли Ричард Ніксон полетів до Пекіну й Москви. Віллі Брандт твердив, що він не вирікся принципу про конечність об'єднати всю Німеччину на базі самовизначення народу, а тільки змінив тактику, достосувавши її до відносин. Так звана доктрина Гальштайна, яка забороняла Західній Німеччині зберігати зв'язки з будь-котрою державою у світі, що визнає Східню Німеччину, виявилася у практиці нереальною.

Таким чином у закордонній політиці Німеччини не буде ніякої зміни. Брандт не є наївним ідеалістом і здає собі справу з мілітарної загрози від СССР. Він розраховує, що паневропейська конференція безпеки та конференція про редукцію збройних сил у Середущій Европі принесуть відкликання із Східньої Німеччини та Чехо-Словаччини бодай частини совєтських військ. Чи його надії здійсняться — покажеться в майбутньому.

Необхідна охорона

Останнім часом в ЗСА розголосу набрала справа Вілляма Т. Фара, репортера з Лос Анджелесу, засудженого за відмову розкрити джерело інформацій, опублікованих в газеті. Найвищий Суд відкинув апеляцію Фара, який просив скасувати вирок суду, виставляючи в свою оборону засаду, що джерело пресових інформацій охороняється законом і що всяка конфіденційна інформація, яку дістає журналіст, упривілейована в тому сенсі, що журналіст не має права розкривати даних про інформатора. У цьому випадку взаємини між журналістом і його інформатором такі, як між адвокатом і його клієнтом. Найвищий Суд заперечив цю засаду, стверджуючи тим самим, що джерела пресової інформації не є упривілейовані і що на вимогу суду журналіст зобов'язаний свої джерела інформації розкрити. Відмова назвати свої джерела інформації вважається „зневагою суду", що підлягає карі.

Випадок з В. Т. Фаром не поодинокий у ЗСА. Недавно відбув кару ув'язнення П. Бридж, журналіст з Нюарку, який відмовився був виявити джерело інформації перед лавою присяжних. Крім того багато інших американських журналістів ввійшли у конфлікт зі судовими властями, відмовляючись розкрити джерела пресових інформацій.

Це питання має незвичайно велику вагу, бо заторкує безпосередньо постанови про свободу преси, уточнені у Першому Додатку до конституції ЗСА. На цій основі у цілому ряді стейтів були схвалені т. зв. „охоронні" закони, які забезпечували конфіденційність пресових джерел інформації, виходячи з засади, що преса (а також і інші засоби масової інформації) тільки тоді могтиме ефективно виконувати свою функцію інформатора і критика, коли журналіст матиме змогу діставати довірочним порядком інформації і коли ніхто не вимагатиме від нього розкривати джерела. Без цього журналіст не могтиме діставати таких інформацій і у висліді виконувати свою функцію.

У червні ц. р. Найвищий Суд став на становищі, що журналісти не мають забезпеченого Першим Додатком до Конституції права відмовляти виявлення джерел інформацій, коли цього вимагає суд. Таке становище суду дало поштовх до заходів збоку адміністраційних чинників домагатися від журналістів виявлення даних про інформаторів, що виразно забороняють „охоронні" закони окремих стейтів. Це правда, що немає такого „охоронного" закону у федеральному маштабі, але причиною цього є те, що з різних міркувань Конґрес такого закону не схвалив, хоч заходи в цій справі продовжуються вже сорок років.

Ця тема була предметом гарячих дебат на зборах редакторів Асошіейтед Прес у Кензас Ситі, де була вручена традиційна нагорода „Свобода інформації". Цю нагороду цим разом вручено зі спеціяльною увагою, щоб в такий спосіб підкреслити затривоження збоку журналістів фактами порушування цієї свободи судовими і адміністраційними властями. На цьому зібранні П. Бридж заявив, що, „коли ми не матимемо змоги охоронити наших джерел інформації, тоді матимемо до розпорядження тільки урядові пресові комунікати". А Ірл Калдвел, кореспондент „Ню Йорк Таймсу", заявив, що „акція уряду має заморожуючий вплив на мою спроможність діяти. Коли я сьогодні виходжу на вулицю, то почуваюся до обов'язку казати моїм джерелам інформації, що я не матиму змоги їх охоронити". На цю тему широко говорив також Джан Р. Фіннеґен, екзекутивний редактор щоденника з Ст. Пол, який на цьому зібранні одержав відзначення, кажучи, що „ми тепер переходимо наш найважчий період у журналістичній праці".

„Ню Йорк Таймс" у редакційній з 17 листопада пише про „ув'язнену пресу", звертаючи увагу на те, що такий розвиток на відтинку пресового законодавства загрожує небезпечними наслідками, бо у висліді „преса перетвориться у чинник, який сам себе призначить на мовчанку і втратить свою силу незалежного розслідування". З таким висновком, без сумніву, доводиться згодитися, бо справді, якщо журналісти не матимуть права і можливости охоронити джерела своїх інформацій, вони цих інформацій ніколи не дістануть. Знову ж без таких інформацій, як уже підкреслено, журналіст не могтиме належно формувати публічну опінію і безсторонньо та об'єктивно інформувати.

Щоб преса могла виконувати свою відповідальну ролю в суспільному житті, вона мусить бути справді вільною, а джерела пресової інформації мусять бути охоронювані законом.

П. Феденко

ПОХОРОН ІМПЕРІЇ

Мюнхен. — 18 січня 1871 р., після поразки Франції у війні з Прусією та іншими країнами Північно - Німецького Союзу, зібралися монархи німецьких держав, разом з генералами і міністрами, на чолі з пруським прем'єром Бісмарком у пишному палаці французьких королів — Версалі. Одностайно проголошено на цьому зібранні створення Німецької імперії (Дойчер Райх) і титул імператора (кайзер) дано королеві Прусії.

Бісмарк уважав, що Німецька імперія, створена наслідком перемоги у війні, повинна остерігатися нової війни з своїми сусідами. „Залізний канцлер" став миролюбцем - „пацифістом". За це його звільнив молодий, войовничий кайзер Вільгельм II 1890 року.

Вільгельм своїми промовами про „владу Німеччини на морях" викликав острах і нелюбов в Англії, а словами про німецький „залізний кулак" дав підстави для союзу Французької республіки з царською Росією, до якого прилучилася Великобританія.

Коли сербські патріоти убили 1914 року в Сараєві наслідника Австро - Угорської монархії Франца - Фердинанда, то кайзер Вільгельм заохочував австрійських мілітаристів, щоб „покарали" Сербію за діло сербських терористів. Так вибухла війна 1914-1918, що завершилася революцією в Німеччині та Австро - Угорщині. Вільгельм II утік в Голляндію, а в Німеччині створено республіку. Однак, назва — Німецька імперія (Дойчер Райх), залишилась і надалі.

Відновити давню славу Німецької імперії взявся сміливий, але нерозсудний австрійський німець, що служив у німецькій армії в 1914-1918 рр. як доброволець і дослужився ранґи капраля. Звали його Адольф Шікельґрубер або — Гітлер. Він жив мріями про велич Німеччини, писав про майбутнє панування німців як „вищої раси" (Геренфольк) на всьому світі і надіявся, що воля до перемоги дасть німцям перевагу над іншими народами. То було „сміле, невмотивоване хотіння". Знаємо, якою катастрофою з а в ершилася спроба Гітлера створити „Третю імперію".

Першу „Римську імперію німецької нації" вважають державу Карла Великого, проголошену 800-го року. Вона була зліквідована з волі французького імператора Наполеона I в 1806 р. і мала наприкінці на чолі австрійських монархів — Габсбурґів. Другу імперію створено в 1871 р., а Гітлер хотів створити „III імперію", поширену на всю Европу. Тільки англійцям він обіцяв „охороняти" цілість Британської імперії...

Після другої світової війни Німеччина втратила великі території на користь Росії і Польщі. Навколо Берліну Москва створила свого сателіта — так звану Німецьку Демократичну Республіку на чолі з комуністами. В Західніх німецьких областях від 1949 р. існує Німецька Федеративна Республіка, що має демократичний устрій. За умовою між 4-ма державами-переможцями в другій світовій війні (Англія, Америка, Франція, СССР) Берлін має бути окремою одиницею, а „відповідальність" за всю Німеччину мають ці великодержави.

По війні німці надіялися на об'єднання обох держав — федеративної і „демократичної" (к о м у ністичної). С о в є т с ь кий уряд дав би згоду на об'єднання двох частин Німеччини, розділених „залізною завісою", коли б у Західній Німеччині запанувала комуністична диктатура, як і в Східній зоні. Та й то, мабуть, у Москві мали сумніви, бо Німеччина з 80 мільйонами людности під комуністичною владою не була б таким покірним сателітом Російської імперії, як 20-мільйонова „Німецька Демократична Республіка".

Про ставлення Франції й Англії до об'єднання двох німецьких держав відомо, що в Парижі й Лондоні не бажають цього. Уже тепер Німецька Федеративна Республіка стоїть економічно вище від Англії та Франції, а об'єднана Німеччина в системі Европейської Господарської Спільноти безперечно грала б „першу скрипку".

Таким чином, уряд Західньої Німеччини, не мавши надії на прилучення східньої зони, вирішив визнати гіркий факт: поки в Москві панує комуністична диктатура, об'єднання Німеччини лишається мрією. Тому в Бонні ухвалили вступити в переговори з урядом комуністичної Німеччини і помиритися з фактом, що в Східньому Берліні є всі елементи держави: людність, територія і влада. Хоч цю владу накинуто східнім німцям з волі Москви і там стоять 200 совєтських дивізій, щоб надати „авторитету" німецьким комуністам у Берліні, змінити цього положення тепер неможливо.

Цими днями парафовано (зафіксовано попереднім підпідписом) договір між урядами обох німецьких держав про взаємини між Східнім Берліном і Бонном. Німецькі комуністи довго опинались, бо їм невигідно жити в мирних взаєминах з Німецькою Федеративною Республікою. Німецькі комуністи хотіли й надалі держати свою „демократичну республіку" в повній ізоляції від Західньої Німеччини. Для цього вони відділили свою частину Берліну від Західньої високим муром і замінували ввесь свій кордон від Західньої Німеччини. Однак, вони мусіли зробити поступки, бо такий був наказ із Москви. Тому довелося німецьким комуністам визнати права уряду Західньої Німеччини в Західньому Берліні і дозволити громадянам Німецької Федеративної Р е с публіки приїздити в „Демократичну республіку". Теж для підданих комуністичного німець-

(Закінчення на ст. 4-ій)

В. Чапленко

ПРО ОДИН РОЗДІЛ В „ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ"

(1)

У київському в-ві „Вища Школа" з датою 1971 р. вийшов підручник для університетів та педагогічних інститутів „Історія української літературної мови" П. П. Плюща. У короткій нотатці перед текстом автор зазначив, що „в основу (цього) підручника покладено „Нариси з історії української літературної мови", опубліковані автором у 1958 році, матеріял яких був значно розширений і узгоджений з вимогами програми". Далі він написав, що „зміни й доповнення внесені майже в усі розділи книги".

Не мавши змоги в цій короткій газетній статті переглянути увесь дотичний матеріял, щоб побачити, які саме зміни та доповнення пороблені в цьому перетворенні нарисів на „перший підручник" (як сказано в тій же нотатці) з цієї університетської дисципліни, я зупинюсь тільки на одному розділі. Але це особливо показовий для теперішньої „радянської" дійсности розділ! Він дає два довгі заголовки, що говорять самі за себе, а саме: „Роль російської літературної мови в історії світової культури. Роль російської літературної мови в розвитку і збагаченні мов народів СССР, у тому числі й мови українського народу". А його „особлива показовість" ще у тому, що це ж історія української літературної мови, — то якою ж науковою логікою чи й звичайним людським розумом можна пояснити наявність у цьому підручнику с п е ціяльного розділу про іншу мову? До того ж іще це не просто інформація про згадану в заголовках ролю російської мови, а справжнє рабське плазування перед росіянами та їхньою культурою, мовою тощо! Якби його можна, замість щоб писати про нього статтю, просто передрукувати, то непотрібний був би ніякий коментар: він би, цей розділ, говорив більше, ніж оті заголовки, сам за себе. Але передрукувати його в газеті не можна, бо це вісім сторінок друку, тим то доводиться частково його прокоментувати.

Робивши оті зміни та доповнення, П. Плющ, мабуть, немало попотів, щоб піднести, у згоді з програмою й новим натиском московського шовінізму, ще „вище", як це було в „Нарисах", свої славослів'я „старшому братові". Для цього він позалишав без змін тільки те, що його вже аж ніяк не можна ще більше „підвищити", а позмінював те, що було, на його думку чи на думку московських наглядачів, не досить „високе" чи якось інакше не відповідало найновішим прагненням русифікаторів. От він не зміг „підвищити" ще більше, наприклад, такого місця і залишив його без змін у своєму тексті. „Російський народ — один з найвизначніших народів світу. Жодна важлива світова подія не відбувалася без його участи. (Згадаймо рятівну для Європи роль Давньої Русі, що спинила на своїх безмежних просторах хвилю монголо - татарської навали, розгром російським народом полчищ Наполеона I, що мріяв про поневолення народів світу, роль російського народу у визволенні світу від німецького ф а ш истського іга (? — В. Ч.), нарешті його вирішальну роль у боротьбі за зміцнення миру між народами, проти імперіялістів — паліїв нової війни)". Як бачимо, у нього „Давня Русь" перетворилась на „Московську Русь", яка, до того ж іще, не тільки не „спинила... хвилю", а й сама перебувала під „монголо - татарським ігом" триста років. Про участь у розгромі німецьких фашистів західніх спільників, зокрема Америки, немає ані найменшої згадки. І всякі інші нісенітниці, що не відповідають історичній дійсності. А головне: до чого це все в „Історії української літературної мови"?

У такому ж дусі („величезна роль" тощо) П. Плющ пише про „героїчні три покоління (російських) революціонерів", про росіянина В. Леніна як „геніяльного продовжувача ідей К. Маркса і Ф. Енгельса... засновника Комуністичної партії і першої в світі держави робітників і селян, які звершили (? — В. Ч.) Велику Жовтневу соціялістичну революцію, що відкрила нову епоху в історії людства".

Але яке відношення має це до історії української літературної мови XIX ст.?

„Світове значення має здавна (? — В. Ч.) демократична культура, зокрема література російського народу, представлена такими блискучими російськими письменниками і вченими, як Ломоносов, Радіщев, Пушкін... (далі йде перелік прізвищ, аж до Павлова й Мічуріна включно, з додатком „та ін.").

Якщо, може, це й так, що російська література має в світі значення, то все таки до чого це в курсі історії української літературної мови?

„В наш час найідейнішими, найпередовішими в світі є радянська наука, література і мистецтво", — пише Плющ. Але щоб ніхто не подумав, що він так думає і про українську „радянську" науку, літературу й мистецтво, — він поспішає додати: „Першорядну ж роль у розвитку радянської культури, літератури й мистецтва відіграють соціялістична культура, література й мистецтво російського народу".

А про те, що ця „першорядна роль" означає русифікацію українського народу, як і інших поневолених у цій жахливій імперії народів, ані телень!

Як же він, нарешті, дійшов до „ролі" російської мови, то порачкував на чотирьох, забелькотав, повторюючи те, що вже раніше сказав був: „Російська мова завжди користувалася й користується пошаною в усіх прогресивних людей світу... Світове значення російської мови незрівнянно зросло в радянський період, особливо після Великої Вітчизняної війни 1941-1945 рр., коли Радянський Союз здобув блискучу перемогу над гітлерівською Німеччиною, врятував світ від фашистського поневолення (повторення! див. вище! — В. Ч.), став могутньою опорою соціялістичного табору (в тому числі, очевидячки, й Чехо - Словаччини! — В. Ч.), головною надією всіх народів, які борються за політичну й економічну незалежність, за міцний мир між народами, проти спроб імперіялістів розв'язати нову світову війну"...

(Закінчення буде)

ГОЛОС ЧИТАЧА

ПРО НАШУ ЖЕРТВЕННІСТЬ

Стаття д-ра Б. Цимбалістого „Дещо про нашу жертвенність" дуже цікава й актуальна. В ній він підносить вплив громадської думки на жертвенність членів нашої громади. Одначе, в тому якраз і проблема, що, на жаль, у нас відбувається повільна, але постійна ерозія цієї колись здорової громадської думки. Спостерігається чимраз більше т. зв. політичних емігрантів, які дивляться на тих, що жертвують на громадські та церковні цілі, як на анахронічних і не зовсім нормальних. Хоч у цих людей ще немає відкритого форуму для вислову своїх стандартів і поглядів на життя, їхній вплив відчувається в різних товарисько - розваговых гуртках. І тут виробляється своєрідна „громадська думка": щоб бути популярним у товаристві, найкраще обмежуватися б а лачками про вакаційні поїздки, спорт, „новинами про ближніх" і більш або менш делікатними жартами (часом допускається і політичний жарт, бо чейже ми „політична еміграція").

Зате якась поважніша дискусія, участь в громадському житті, а не дай Боже натяк на те, що треба пожертвувати на якусь ціль загрожують якщо не остракізмом, то принаймні опінією нудяра або не зовсім нормального „патріота".

Було б цікаво й доцільно питання нашої „громадської думки" піддати глибокій аналізі соціологів. Матеріялу для цього напевно досить: від особистого досвіду збирачів на громадські потреби починаючи, а на золотих думках з „Лиса Микити" кінчаючи.

Д-р М. Д.

Клівленд

ДО ЛЮДЕЙ, ЯКИМ НА СЕРЦІ ДОБРО УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

З болем у серці я довідався із статті Ікера (див. „Свобода" з 15 листопада ц. р.), що Нюйоркському Літературно - Мистецькому Клюбові виповіджено винайм дому.

Як відомо, Літературно-Мистецький Клюб у Ню Йорку був льокатором дому під 149 числом при Другій евню, а субльокаторами були: Об'єднання Мистців Українців Америки, яке мало там свою галерію, і Український Музичний Інститут, який провадив там свою школу. Інакшими словами три культурні інституції опинились без даху над головою.

Що ж тут довго розводитись — ситуація критична.

Чи не доцільним було б зробити ш и р о козакроєну збірку, щоб вийти з оцього невідрадного п о ложення? Громада по нитці — бідному сорочка. Маю на увазі купно дому.

Хочу взяти участь у цій збірці. Хоч сам як емерит багато допомогти не всилі, жертвую на ту ціль п'ятдесят долярів і кличу всіх, кому на серці добро української культури, піти моїм слідом.

А може створити б Комітет (якщо такий уже не постав) і розгорнути акцію, яка охоплювала б не тільки простір Східнього узбережжя, але цілих ЗСА?

Ярослав Климовський

Філядельфія

Софія Лучаковська

МАРОККО Й ФОЛКЛЬОРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У МАРАКЕШІ

(1)

Від нас, з еспанського узбережжя в дуже ясні дні видно береги Африки, головно ранньою весною, коли ще нема гарячі, від якої море починає парувати і краєвид замрячується. Дивлячися на ті далекі береги, мене завжди манило колись побачити зблизька чорний континент.

І ось недавно моя добра знайома, баронова фон Р., німкеня зроду, але постійна мешканка Еспанії, запропонувала мені супроводити її у подорожі на Фолкльорний Фестиваль у Маракеші. Спокуса була завелика, і ми 25 травня ц. р. увечері відпливли з порту Маляґи туристичним французьким кораблем „Массалія" до Касаблянки. Моя товаришка подорожі взяла зі собою своє авто. На двох горішніх покладах корабля містилися каюти з лазничками і і телевізією, елеґантні сальони, ресторани, бари. Корабель мав також басейн для плавання.

Ми плили цілу ніч. О 10-ій годині вечора минали повний світел Гібральтар.

По вечері якийсь час дивилися на танцюючі пари та різні забави, що їх вигадував дотепний аранжер, а опісля пішли спати. Корабель, випливши зі спокійного Середземного моря на Атлантійський океан, злегка колихався.

Збудив нас о 7-ій год. ранку рух: туристи приготовлялися висідати. Ми наближалися до Касаблянки.

Nomen omen — це дійсно місто білих домів. Воно поарабськи називалося Дар-ель-Вейда і було колись прибіжищем піратів. Португальці переназвали його на Касаблянку, і в XVI ст. маленьке містечко почало свою кар'єру. Нині має воно понад мільйон мешканців. Порт і модерна частина збудовані щойно в XX ст. Широкі алеї, обсаджені пальмами, гарні парки, кільканадцятиповерхові, білосніжні б у д и нки, крамниці европейського стилю — все це гарне, але нецікаве. Єдине, що пригадує, що ми вже Африці, це одяг — жінки із заслоненими лицями, а чоловіки в фезах або тюрбанах.

До старої частини міста, так званої Медіни, ми не мали часу поїхати. Треба було зміняти гроші, купити купони на бензину, яка в Марокко дуже дешева, дістати білети на фестиваль і запевнити собі місце на побут у Маракеші, що в зв'язку з фестивалем був переповнений туристами. Забрало це нам майже цілий день біганини по різних банках і туристичних бюрах. Над в е ч і р ми були готові до дальшої їзди.

153 милі між Касаблянкою і Маракешем ми проїхали при місячному світлі, тому мало можу сказати про околиці. Вони мені виглядали рівниною з невисокими горбами, з яких сходили стада овець і корів. В одному місці ми зауважили с и л ь ветки верблюдів.

Дорога, як усі головні дороги в Марокко, добра, асфальтова, хоч нешироко, а що автовий рух слабий, можна їхати скоро і певно.

Коло 11-ої год. вночі ми побачили здалека ясноосвітлене місто Маракеш і по кількох хвилинах вже їхали широкою алеєю Магомеда V. Заїхали до готелю „Чемс", де мали зарезервовану кімнату.

Готель н о в о збудований, зверху нічим не різнився від якогось „Голідею" чи іншого американського, але всередині це вже не американський чи европейський готель, це — Марокко.

Відкриваючи скляні, великі двері, вітає вас усміхом і низьким уклоном кільканадцятилітній хлопчина в червонім кафтані й фезі і рухом руки запрошує до середини. Голь просторий, повно в ньому квітів, виробів марокканського мистецтва зі шкіри і металу, кераміки і килимів. Гарно і привітно, а при тім прохолодно, бо цілий готель має штучне охолодження. Всіх кімнат 140 і всі зайняті. Наша кімната модерно уладжена, лише узголів'я ліжка з темного дерева має якусь дивну орієнтальну форму і цей самий мотив повторюється ще в кількох місцях кімнати. На підлозі килими.

Збудившися рано, я вийшла на балькон. День був чудовий, небо темносинє, віяв приємний, свіжий вітрець.

Я дійсно в Маракеші, в місті знаному мені з книжок і фільмів, де „пустиня женихається з горами", м і с т і пальмових садів і караван, орієнтальних базарів і інтернаціонального ш п і онажу. Воно довго ривалізувало за першенство з містом Фер, аж врешті місто Рабат поклало кінець цій ривалізації. Нині це головне місто південної частини королівства, коли Фер є першим на півночі. Одночасно це головні міста двох різних світів: Фер схиляється до Сходу й Андалюзії, а Маракеш звернений лицем до Сагари й Чорної Африки. Маракеш має 300,000 мешканців.

З балькону я бачила пальмовий парк, а серед нього червоно-рожеву вежу Котубію, символ Маракешу і як тло до цього вкриті снігом Атляські гори, освітлені раннім сонцем. Чудовий вид, якого ніколи не забуду.

Ми з товаришкою поснідали в готелі і поїхали оглядати місто.

Зараз навпроти нашого готелю стоїть готель „Ля Мамунія", перероблений зі старого замку. Це найбільший і найлюксусовіший готель у цому місті, в туристичнім провіднику означений 5-ма зірками. Він має 250 кімнат з лазничками, тераси, тенісові площі, театральні залі, крамниці. Тут часто перебував Вінстон Черчілл, тут Альфред Гічкок накрутив один із своїх сенсаційних фільмів.

(Далі буде)

НАГЛА І НЕВІДКЛАДНА СПРАВА — УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ! НА ВСТАНОВЛЕННЯ ТРЬОХ КАТЕДР ПОТРІБНО $1,800,000.00; ДОСІ ВПЛИНУЛО — $1,393,085.00; ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ ЩЕ ТРЕБА ЗІБРАТИ $406,915.00

ПОВІДОМЛЕННЯ

РАДИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЗСА ЗА ПАТРІЯРХАТ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Рада Українських Організацій ЗСА за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви у проголошеній заяві у справі останнього листа Ватиканського Державного Секретаріяту до українських Владик закликає українську організовану спільноту гідно й активно виступати в обороні нашої Церкви на зібраннях й індивідуально.

З ініціятиви різних організацій відбуватимуться вже проголошені або зголошувані наради, збори, маніфестації, тощо за права Помісної Української Католицької Церкви.

Рада Українських Організацій закликає Українське Громадянство своєю активною поставою й участю в нарадах, зборах, маніфестаціях тощо, засвідчувати нашу єдність у змаганнях за добро і справедливість для Помісної Української Католицької Церкви та відданість і підтримку її Постійному Синодові з Верховним Архиепископом на чолі та об'єднаним довкруги Нього всім Владикам.

Про всі збірні дії в цій акції просимо проголошувати в пресі, а про висилані листи до Владик та Апостольської Столиці інформувати Раду для пороблення загальних підсумків. (Подаємо Нюйоркську адресу: Council for the Patriarchate of Ukrainian Catholic Church, 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003).

Президія Ради
Українських Організацій ЗСА
за Патріярхат Помісної Української
Католицької Церкви

ЩЕДРІ УКРАЇНСЬКІ ЛЮДИ НЕ ПЕРЕВЕЛИСЬ

У збіркових кампаніях можна часто зустрінути українську людину із щирим українським серцем. Про те переконались збірщики, як вступили до двох пань: Джозефіни Піш, уродженки зеленої Лемківської землі і Анни Ткач, уродженки Бережанщини. Обі пані — пенсіонерки, одначе на Гарвардський Центр Українських Студій склали щедрі датки: Джозефіна Піш — 50.00; Анна Ткач — 40.00. Можливості пенсіонерок не великі, але обі пані крім того обіцяли, що в майбутньому ще пожертвують на цю справу.

АНОНС

Перший раз у Філядельфії

Виставка Емалії

ШОНК-РУСИЧА

Ст. пл. Андрій Ластовецький обраний на станичного...

(Закінчення з 1-ої стор.)

Ню Йорку брали активну участь.

Після короткої дискусії та звту голови Станичної Ради пл. сен. В. Дармохвала, уділено уступаючій Станичній Старшині з признанням абсолюторії, підкреслюючи особливу повну посвяти працю станичного Р. Рогожі. У дальшому перебігу зборів Номінаційна комісія під проводом пл. сен. Ю. Гошовського запропонувала провід Пластової Станиці на рік 72-73 в числі 24 осіб, який учасники зборів вибрали через аклямацію. Особливо гучними оплесками та зі щирою радістю привітали присутні запропонованого на пост станичного ст. пл. Андрія Ластовецького, як теж десять старших пластунок і пластунів, що увійшли до проводу. Це вказує на те, що у пластовій організації поволі, але консеквентно, провід переходить у руки молодих, відповідальних одиниць з рядів старшого пластунства.

Новообраний станичний ст. пл. А. Ластовецький у своєму слові подякував за довір'я, яке дали йому присутні своїми оплесками й запевнив, що своє відповідальне завдання виконає якнайкраще.

Головою Станичної Ради вибрано пл. сен. Павла Дорожинського.

Зборами проводила Президія, яку очолювала пл. сен. Ольга Кузьмович — предсідник зборів і пл. сен. Евстахія Гойдиш та ст. пл. Марта Боровик — секретарі.

СВЯЩЕНИЧЕ Т-ВО СВ. АНДРЕЯ МАТИМЕ НАРАДИ

Ню Йорк Управа Священичого Станового Т-ва св. Андрея в ЗСА інформує, що в четвер, 30-го листопада, відбудуться в Ню Йорку в приміщеннях Українського Народного Дому при 140 Другій евеню надзвичайні збори, до участи в яких закликається всіх священиків, „яким ще не є байдужим бути чи не бути Українській Католицькій Церкві". На порядку цих надзвичайних нарад буде справа останнього листа Ватиканського Секретаріяту Стану до Владик УКЦеркви із запереченням права на помісність УКЦеркви.

КОМІСІЯ ЕСТРАДНОЇ МУЗИКИ

При Спілці композиторів УССР створили Комісію у справах естрадної музики, керівником якої призначили композитора Є. Зубцова, про що повідомив журнал „Музика" ч. 3. Комісію створено для цензурування й унапрямлювання естрадної музики легкого жанру, чи джазового типу, „оскільки естрадна музика, яка тепер широко побутує, часто вимагає досить критичного ставлення". Сказано теж, що „ускладнює становище і те, що в республіці немає стаціонарної естрадної оркестри".

Ню Джерзі Блу Кросс підвищив видатню забезпеченеві вкладки

Трентон. — Стейтовий забезпеченевий департамент дозволив обезпеченевій установі Блу Кросс, що її визначають також, як Госпітал Сервіс Плен, підвищити вкладки для різних категорій забезпеченевих осіб. Згідно з цим дозволом, забезпеченеві вкладки для 1.2 мільйона осіб, які мають індивідуальні поліси, або ж які охоплені груповими контрактами в кількості до сто осіб, будуть підвищені на п'ять відсотків. Вкладки для 220 000 осіб, які мають індивідуальні або родинні поліси, будуть підвищені пересічно на одинадцять відсотків. Усі ці підвишки обов'язуватимуть від 1 січня 1973 до 30 червня 1974. Ню Джерзі Блу Кросс домагався загальної підвишки забезпеченевих вкладок на 18%.

В АНГЛОМОВНОМУ СОВЄТСЬКОМУ ТИЖНЕВИКУ „НЮ ТАЙМС" ПОЯВИЛАСЯ стаття з закликом до Альбанії, щоби вона закінчила свою ворожість супроти СССР, бо — мовляв — це неприродна ситуація, яка шкодить обом тим „соціялістичним" державам та „міжнародному соціялізмові".

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ, НЮ ЙОРК

П'ятниця, 24 листопада 1972 р.

Музичний Речиталь Ярополка Ласовського

(СКРИПКА)

Участь приймають: ГАЛИНА ПОРИТКО, МАРТА ЦИВИК, МАРІЯ ЧОЛІЙ, ПЕТРО МУДРИК і МИКОЛА КУЛІШ

Початок год. 7-ма веч.

З великим смутком повідомляємо, що дня 14-го листопада 1972 р. упокоїлась на 92-му році життя наша Найдорожча СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ КЕКІШ

учителька музики.

ПАНАХИДА і ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулись в похоронному заведенні Кардинала, на цвинтар Проспект в Торонто, Канада.

В пам'ять Покійної, складаємо 100.00 долярів на Пластовий Дім в Ню Йорку.

Просимо про молитви

РОДИНА

ДУКЛЯ

ПІДДУКЛЯНСЬКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ АНСАМБЛЬ В ПРЯШЕВІ

АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТОК, ТАНЦЮРИСТІВ І СПІВАКІВ В ЧИСЛІ 90 ОСІБ

під зарядом імпресарія С. ГУРОКА
Тільки 4 рази в Карнеґі Голл
(7-ма евеню і 57 вул.) в НЮ ЙОРКУ

В п'ятницю, 24-го листопада, год. 8-ма веч.
В суботу, 25-го листопада, год. 2:30 і 8-ма веч.
В неділю, 26-го листопада, год. 2:30 по пол.

Квитки в ціні $3.00-$8.50 при касі Carnegie Hall.

В справі квитків та інформацій для організованих груп з околиці, прошу звертатися до І. Стецури (212) 889-4235

Увага! НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ! Увага!

В неділю, 26-го листопада 1972 року

в год. 3-ій по пол.
У ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 140 Друга Евню в НЮ ЙОРКУ
відбудуться чергові

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

НЮЙОРКСЬКОГО ВІДДІЛУ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Крім організаційних справ, тобто звідомлення з діяльности уступаючих Керівних Органів Відділу та вибору нових, буде виголошена інформаційна доповідь про сучасний стан УКЦеркви. Відтак відбудеться загальна дискусія.

До найчисленнішої участі запрошуємо сердечно Високопреподобних і Всечесніших Отців Душпастирів, Високопреподобні Монаші Чини і всіх Мирян, а зокрема Молодь.

За долю Української Католицької Церкви є відповідальний ввесь Божий Люд, тобто Владики, Священики і Миряни. Тому запрошуємо всіх, кому лежить на серці добро, розвиток і ріст нашої Церкви. Пам'ятаймо, що для нас без нас ніхто нічого нам корисного не зробить!

Участь членів Товариства в Зборах обов'язкова.

Управа Відділу Товариства
за Патріярхальний Устрій УКЦеркви
в Ню Йорку, Н. Й.

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями, Знайомими і Членством 55-го Відділу УНСоюзу, що в четвер, 16-го листопада 1972 р. о год. 9-ій веч., згинув трагічно в автомобілевій катастрофі, наш Найдорожчий СИН і БРАТ

бл. п.

МИХАЙЛО КЕЦ, мол.

на 22-му році життя.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Тяжким горем прибиті:
мама — МАРІЯ
сестри: ОЛЬГА БОВМАН з мужем і сином
ЄВГЕНІЯ ДЕАКУТІС з мужем
БОГДАННА

Субота, 25-го листопада 1972 року
о год. 9-ій вечора
в авдиторії школи св. Юра
215 Схід 6-та вул. в НЮ ЙОРКУ

Осередок СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки в Ню Йорку, влаштовує

ВЕЛИКУ ОСІННЮ ЗАБАВУ

В ПРОГРАМІ ЗАБАВИ:
Вибір Королеви Осередку СУМА
Оркестра Б. ГІРНЯКА Аранжер забави Г. ЦЕКРИЯ
Співає солістка МАРТА СТЕПАНЯК-КОКОЛЬСЬКА
Буфет в заряді Комітету Стрій вечірній.
Столики просимо замовляти в Осередку СУМА.
Запрошуємо все Українське Громадянство міста Ню Йорку й околиці.

Увага! Детройт і околиці!
НЕДІЛЯ, 3-го ГРУДНЯ 1972 РОКУ
Ford High School Auditorium
Evergreen & 8 Mi.

ЮВІЛЕЙНИЙ

КОНЦЕРТ „ТРЕМБІТИ"

Д-р БОГДАН КУШПІР — диригент

УЧАСТЬ БЕРУТЬ:
СКАНДИНАВСЬКА СИМФОНІЧНА ОРКЕСТРА
АНСАМБЛЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНКУ
ПІД КЕР. Й. ДРАҐІНДИ-КУЛЬЧИЦЬКОЇ

Ню Йорк — Філядельфія — околиця!

Увага!
НЮ ЙОРК:
25-го листопада 1972 року
год. 6:00 веч.
Fashion Industries Institute
225 West 24th Street
15-ТИ ЧЛЕННА ПРОФЕСІЙНА ОРКЕСТРА

В днях 25 і 26 листопада 1972 р.
ТЕАТРАЛЬНА СТУДІЯ МОЛОДІ
при Парафії
СВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ
в ЧИКАҐО, Ілл.
під мистецьким керівництвом
ЛЮБО ЦЕПИНСЬКОГО
ставитиме п'єсу з козацьких часів — зі співами і танцями

ЗА СЕСТРОЮ

НА ОСНОВІ ПОВІСТИ АНДРІЯ ЧАЙКОВСЬКОГО

Увага!
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:
26-го листопада 1972 року
год. 3:30 по пол.
Benjamin Franklin
High School Auditorium
Broad & Spring Garden Street
60 ЮНИХ АРТИСТІВ

Неділя, 26-го листопада 1972 р.
Година 4-та по пол.
ЗАЛЯ
Українського Інституту Америки
2 Схід 79-та вулиця
НЮ ЙОРК, Н. Й.

1952 1972

Український Музичний Інститут Америки, Інк.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ УМІ

з нагоди 20-річчя існування

УЧАСТЬ ПРИЙМАЮТЬ УЧИТЕЛІ УМІ:

- МЕЛЯНІЯ БАЙЛОВА
- ТАЇСА БОГДАНСЬКА
- РАФАЇЛ ВЕНКЕ
- ВОЛОДИМИР ГРУДИН
- ДАРІЯ ГОРДИНСЬКА-КАРАНОВИЧ
- АНТОНІНА ЛИСЕНКО
- ГАЛИНА МИРОШНИЧЕНКО
- ОЛЬГА СУШКО-НАКОНЕЧНА
- НАДІЯ ОРАНСЬКА
- ІГОР СОНЕВИЦЬКИЙ

КОРОТКІ ВІСТКИ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ КУРТ ВАЛЬДГАЙМ ДІСТАВ петицію від організації „Інтернаціональна Амнестія" з осідком у Лондоні, щоб він, Вальдгайм, вжив заходів для звільнення з-посеред десятків чи сотень тисяч політичних в'язнів у широкому світі бодай 12, як символічний знак помилування осіб, переслідуваних за їх політичні погляди. Речником тієї організації був професор японської історії в Колюмбійському університеті, Іван Морріс. Між отими 12 політичними в'язнями з різних країн світу, що їх рекомендується помилувати, знаходиться й Петро Якір, син колишнього совєтського генерала, розстріляного за Сталіна.

АМЕРИКАНСЬКА ПРОКУРАТУРА РОЗПОЧАЛА розслідування закидів щодо корупції в уряді іміграції та натуралізації. Прелімінарні розслідування виявили значні порушення законности еміграційними урядовцями, що включає торгівлю наркотиками, нелегальний вивіз зброї, неморальне використовування жінок, які стараються за візи до ЗСА, продаж та фальшування документів тощо. Декілька високих урядовців вже поставлені стан обвинувачення і їх будуть судити.

ЗАВОРУШЕННЯ В УНІВЕРСИТЕТІ В БАТОН РУЖ, Луїзіяна, були, як виявляється, інспіровані деякими професорами згаданого університету. Президент університету повідомив про звільнення двох професорів і про слідство в справі чотирьох інших. В заворушеннях загинуло двох студентів.

НА УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ КЕМПУСАХ В ЗСА зменшується вживання „сильних наркотиків", зокрема героїни. Продаж і вживання таких „слабих наркотиків" як маріхуана чи гашиш, — далі поширені і навіть вже вважаються якоюсь мірою „інституціоналізовані". Ані студенти, ні шкільні власті не звертають більше уваги на вживання „слабих наркотиків".

40 ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА МИТРОФОРНОГО ПРОТ. О. О. МИЦИКА

(Закінчення з 1-ої стор.)

логічні студії. Покінчивши вступні студії, вже в травні 1932 р. в Катедрі св. Володимира в Філядельфії його поставлено в сан диякона, а 27 листопада 1932 — рукоположено покійним Митрополитом Іоаном в сан священика.

Перша парафія молодого священика була в Ембриджі, в церкві св. Володимира, а що в цей час Америка переживала депресію, то новий парох тут зустрівся з фінансовими клопотами. Повний енергії і запалу до праці він тим не зневірюється, навпаки, в короткому часі виказує поважні адміністраційні здібності, що заінтересувало й інші церковні громади. На прохання парафіян Успіння Пресвятої Богородиці в Честері 1934 р. Ювілят обіймає Честерську парафію в якій служить до 1946 року.

Першим і найважливішим його завданням на новій парафії було збудувати нову церкву. Богослуження служено в провізоричній каплиці, яку відступив парафії УНДім. Наполеглива праця Ювілята увінчалась величезним успіхом, закуплено обширну площу і під його наглядом та виготовленим ним пляном збудовано простору нову церкву, яку посвячено в 1941 році.

У цей сам час парафія св. Володимира в Чикаґо переживала фінансову кризу через поважне заборгування на закупівлю нової церкви. Знаючи адміністраційні здібності Ювілята, покійний Митрополит Іоан у 1946 р. призначує його парохом згаданої парафії. На новій парафії Ювілят виказує свої здібності не лише як священик, але і як здібний адміністратор. В короткому часі сплачено борг в сумі 67.000 дол. і парафію розбудовано до тієї міри, що станула осідком покійного Владики Геннадія, як катедральний храм.

Ювілят включається і в суспільно громадське життя Чикаґівської метрополії. Він віддає парафіяльну школу до диспозиції Комітету, який займається висилкою пакунків потребуючим в переходових таборах Німеччини і Австрії. Коли почали приїздити перші нові еміґранти в роках 1948 - 49 - 1950 то більшість з них знайшла тимчасовий дах над головою якраз в згаданій школі. В міжчасі Ювілят шукав для них праці та й мешкання. Щоб зібрати фінансову допомогу для тих, які ще залишились в таборах в Німеччині, то 10 травня 1947 року при величезній співпраці Ювілята відбувається спеціяльне віче - зібрання в оперовій залі Чикаґівського Оперового театру, де головним промовцем був, покійний вже, голливудський український артист Іван Годяк. Це віче - зібрання принесло поважну фінансову допомогу. Ювілят при церкві-катедрі впроваджує радіопередачу, і там він є керівником протягом 7 років. пише п'єсу на 3 дії „Різдво в Україні", яку опісля ставлять в залі Чикаґівського Музею.

На прохання Честерської православної громади 1957 р. Ювілят знову повертає до Честеру, де виконує обов'язки настоятеля храму по сьогоднішній день.

І знову Ювілят посвячує себе своїй парафії, і загальній українській справі. Він негайно організує недільну школу для вивчення катехизму, Школу Українознавства, організує парафіяльну радіопередачу, започатковує парафіяльний бюлетень, якого є редактором і бюлетень цей виходить під його редакцією по сьогоднішній день. У цей сам час відновляється нутро церкви і за проєктом Ювілята будують новий іконостас. Щоб забезпечити майбутність парафії, а головно місце для побудування нової церкви, за його почином закуплено 30 акрів землі в околиці Честеру на майбутній осідок парафії.

Поза відданою працею для своєї парафії, Ювілят займає ряд різних постів у проводі УПЦеркви. Був 7 років канцлером при покійному Митрополиті Іоані. Через 28 років є членом Консисторії, виконуючи різні місії, очолював Головну Шкільну Раду, член Контрольної комісії, де і тепер є заступником голови. Був деканом Чикаґського деканату і Філядельфійського деканату, а нині є заступником декана згаданого деканату.

Як колишній член ОДВУ — Ювілят ніколи не жалів часу ні труду для громадсько - суспільної і політичної праці.

В УНСоюзі, є членом від 37 років (1935). За його ініціятивою 1949 р. зорганізовано в Чикаґо новий Відділ УНС Т-во св. Володимира, який сьогодні начисляє понад 400 членів. Як союзівець Ювілят був учасником 9-ох Конвенцій УНС, під час яких належав або очолював різні конвенційні Комісії 6 разів. Нині Ювілят є головою 388-го Відділу УНС „Запорозька Січ" в Честері, а окрім того є від років активним членом управи Окружного Комітету Відділів УНС Філядельфійської Округи.

Ювілят не лише є прикладним працівником у Господньому Винограднику, патріотом - соборником, але й добрим мужем і взірцевим батьком. Його єдиний син Омелян пішов слідами батька і 20 грудня 1971 року його висвячено в сан священика.

Посмертна згадка про сл. п. Володимира Маркова

7-го листопада ц. р. родина, приятелі та знайомі відпровадили на вічний спочинок сл. п. Володимира Маркова, кол. суддю на рідних землях, члена 200-го Відділу УНСоюзу та кол. делеґата на конвенції УНС. Поховано його на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. По похоронах відбулася тризна. Присутні брали слово, згадуючи пройдене життя Покійного, рівночасно складаючи родині співчуття. Вкінці говорив Роман Крупка, сусід та приятель Покійного, підкреслюючи що відхід Покійного є не тільки великою втратою для родини, але й для української громади. Щоб утривалити пам'ять про нього запропонував перевести збірку на „Церкву в Потребі". Пані Карпевич запропонувала збірку на катедри українознавчих студій при Гарвардському університеті. Збірку перепровадив Степан Глют. На „Церкву в потребі' зложено 110 дол., на катедру українознавства — 120 дол. Разом 230 дол. Пожертви склали: Грегорія Герман, Микола Ничай, Орест і Ліда Глют, Микола Перхач, Юлія і Володимир Безсонів, Марія Саламон, Віра Гусак, Галина Марків, Левка і Роман Крупка, Микола Левицький, Мирослав Кулинич, Іванна Кучма, Лев Марків, Марія Карпевич, Галя Чорна, Христина Карпевич, Богдан Марків, Степан Глют.

Наприкінці Орест Глют подякував від родини всім за участь у похоронних обрядах та за щедрі пожертви на згадані цілі.

Р. К.

СПОРТ

ВІСТІ З ТРИЗУБА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Новозорганізована футбольна дружина новаків „Тризуба" до 12-го року життя проявляє жваву діяльність. Вона складається переважно з учнів школи С.С. Василіянок при Ліндлей Евню і змагається в рямках Філядельфійської Американської Ліґи доросту. По останніх перемогах над своїми ровесниками новаки „Тризуба" є в показнику табелі на першому місці.

Друга новозорганізована дружина „Тризуба" — це учні до 16-го року життя. Вона змагається у філядельфійській Американській Лізі. По перших невдачах — прийшли перемоги, де учнівська дружина „Тризуба" в показнику табелі є на першому місці.

Третя дружина доросту „Тризуба" — це старші учні до 18-го року життя, які в минулому сезоні змагалися у філядельфійській Американській Лізі. У цьому році ця дружина починає свій сезон щойно в листопаді. Крім п'ятьох дружин копаного м'яча „Тризуба", а то: Професійної, Аматорської резервової і трьох дружин доросту діють ще ланки: шахів, тенісу й плавацька, які були активні на протязі минулого сезону.

Спортова Рада УСО „Тризуба" закликає до активної участі в спорті всю українську молодь Філядельфії, яка повинна організуватися при українському Спортовому Осередку „Тризуб".

У суботу 11-го листопада в залях УСО „Тризуб" відбудеться спортова забава при звуках оркестри Ю. Сухаря, з якої дохід призначений на потреби спорту.

Н. Н.

Юньйори „Тризуба"

Склад: Федьків Аркадій, Білинський Тарас, Беднарський Роман, Бук Аскольд, Коцюба Михайло, Матійків Роман, Буркас Стефан, Станько Роман, Палатайко Борис, Кондрат Олег, Онишканич Михайло, Ковальчин Тарас, Харечко Петро, Прончак Роман.

Дружина учнів „Тризуба"

Склад: Зенон Фаріон, Мирон Колодій, Юрій Фаріон, Роман Деменьчук, Васий Хромяк, Юрій Коновал, Ігор Чорнобіль, Андрій Бадуляк, Теодор Тисак, Теодор Литвин, Веслей Баббі, Ігор Чижович, Степан Ребенський, Степан Ткач, Ребенський.

Опікун: Роман Беднарський.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 25 ЛИСТОПАДА 1972 р.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва ім. гет. І. Мазепи 183 Відд. о год. 5:30 по пол. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься чл. прибути, бо є важні справи. — Управа.

СУБОТА, 2-го ГРУДНЯ 1972 р.

ГЮСТОН, Тексас. Загальні річні збори 28-го Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні української залі. Проситься чл. обов'язково прибути. — В. Балабан, секр.

НЕДІЛЯ, 10-го ГРУДНЯ 1972 р.

ГАМТРАМК, Міш. Річні збори Т-ва М. Шашкевича 94 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі, 2376 Грилінґс вул. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії та вибір нової Управи. Проситься чл. прибути. — М. Бориськевич, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 6846. Для Тарзана добрий день, для змовників поганий

Це добрий день для Африки, Улі! Вождь Міті не дозволив торгівцям крісами ввійти до його села — або прийняти їх зброю! Я хотів би був почути, що там було сказано!

Поганий день для нас, Джолі! Що ж тепер?

Скриємося в цій джунґлі й покористуємося нашим радіопаратом! Коли Б. К. знатиме, що сталося, то він скаже нам, що маємо робити!